

Gajdics Ottó kiosztotta a nemzet ellenségeit

2020 május 23. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Egy nemzetet meg lehet alázni, országát meg lehet csonkítani, de elpusztítani nem lehet.

Trianon legnagyobb tragédiája, hogy a századik évfordulóhoz közeledve is azoknak kell magyarázkodniuk, akiknek ma is fáj a magyar nemzetet ért gyalázat. Közben pedig pezsgés tivornyákon tobzódnak azok, akik nagyon szeretnék végleg letaszítani a történelem színpadáról az ezeréves államot. Rendkívül beszédes, hogy a nemzeti érzelmű embereknek az elszakított országrészekben élők magyarok gyötrelmes sorsa fáj, míg a globalista multikulturálistáknak az, hogy mi még egyáltalán létezők. <http://www.magyar nemzet.hu>

Ha valaki egy Nagy-Magyarországot ábrázoló kitűzést hord, azt gátlástalanul lenévezik, de a haladó baloldal vérig sértődik, ha nemzetietlensége miatt valaki kommunistának nevezi. Nincs megegyezés a legalapvetőbb nemzeti sorskérdésekben sem. A balliberális véleményterror árnyékában közös gondolkodás sem indulhat semmiről, mert a nemzeti álláspontot megfogalmazó tudós, művész vagy bármilyen értelmiségi azonnal a pálya szélén találja magát. Ezért aztán párhuzamos világok épülnek, amelyek lakói kölcsönösen elmebeteg idiotáknak tartják a nem velük tartókat. Adyval szólva: „Minden Egész eltörött, / Minden láng csak részekben lobban.”

Mostanában azzal vádolnak bennünket, akik már hetek óta készülődünk arra, hogy méltóképpen emlékezzünk a tragédiára, hogy mesterségesen tartjuk fenn a nacionalista sérelempolitikát. A vád nyilvánvalóan ostoba, hiszen akit sérelem ért, abban nagyon is eleven annak emléke, nem kell mesterségesen fenntartani. Mesterségesen inkább kiirtani szokás a nemzeti emlékezetet, és sajnos mindig szép számmal akadnak erre szakosodott barbárok ezen a tájon. Őket teljes joggal nevezzük hazafi vagy nemzetárulóknak, de ezen mindig felháborodnak. Érthetetlen ez, hiszen miért fáj nekik olyan valami elárulásának vádja, ami szerintük teljesen lényegtelen, csupán szociokulturális fikció?

Ezért a béke kedvéért mi most hunyjunk szemet afölött, hogy űk pedig a nacionalista jelű tömeggyilkos értelemben használják ránk. Azt állítják, hogy aki etnikai alapon határozza meg saját identitását, az hajlamos a népiirtásra, mert szerintük egy nemzetet felemelni csak más nemzetek kárára lehet. Itt tartunk. De ezen a szinten csak anyáznunk lehetne tovább, holott méltó megemlékezésre készülünk. Ezért hagyjuk is űket a fenébe!

Hogyan lehet XXI. századi módon, mégis hazafiként kezelni Trianon százéves fájdalmát? Erre mutat követendő példát a közönség előtt egyelőre zárva tartott, de már valósággá vált Nemzeti összetartozás emlékhelye a fővárosi Alkotmány utcában. Ádáz viták keresztüzébe kerül majd ez is, végül elhallgatják a jelentőségét. De mindez nem számít. Egyszer minden magyarnak el kell majd indulnia azon a lejtőn lefelé, el kell érnie a mélypontra, ahol a megvasadt Egész körülöleli a részekben lobbanó lángot.

Zalaegerszeg, Baja, Szakcs, Debrecen, Katymár... Ha oldalra pillantunk ereszkedés közben, a falon olvasható az egykori Magyarország valamennyi településének neve. Belénk már a lelkiismeret, milyen sok az ismeretlen, ahol még mi sem jártunk, ahová nem vittük el gyermekeinket. De éppen megfelelő az alkalom és a hangulat a fogadkozásokra. Visszafelé majd felírunk néhányat. Most a süllyedésre kell koncentrálni, és a végén az egyre sűrűsödő homályt megtörő tétova fényre.

Málnapatak, Hosszúfalu, Sepsiszentgyörgy, Borbolya, Magyarkanizsa... Feltörnek a gyerekkori emlékek, amikor Kádár disznóóljának résnyire nyitották az ajtaját, és Trabantok, Skodák, Zsigulik indulhattak vígan pöfékelve külföldre. De bármennyit utaztunk félretett kis pénzünkben akár északra, akár keletre, akár délre, ott kavargott bennünk egy furcsa érzés, hogy nem is hagytuk el a hazánkat.

Megdöbönt volt a felismerés, hogy az ország, ahol élünk, önmagával határos. Amikor persze álltunk a miszlikre szedett járműveink előtt, és a vámos a legutolsó gatyánkat is kiforgatta ki tudja, mit keresve, a félelem elnyomta bennünk ezt az érzést.

Torda, Bölcské, Tótgurab, Csaroda, Mór... Haláltáncot járnak ezek a falvak, városok. Minél mélyebbre jutunk, annál inkább temetőhangulatot árasztanak a falak. Mintha minden településnév mögött a belőlük kihalt magyarok ezrei sóhajtának. És lassan el is érjük a sírt. A sírt, hol nemzet süllyed el. Egyre kevesebbek szemében ül gyász könny, de megfogadtuk, hogy ezzel most nem foglalkozunk. A síremlék monumentális. Hatalmas gránitömb, amelyet egy még hatalmasabb erő megvasított. Mivel a szeretet nem használja ilyesmire az erejét, egyértelmű, hogy a gyűlölettel átitott gonoszság sújtott itt le, amely esztétet vette azoknak, akikbe beleköltözött. A hasadékok világosan megmutatják, ki az áldozat. Épp annyi repedés keletkezett a sziklában, ahány határa keletkezett önmagával Magyarországnak, ahány helyen üldözik száz esztendeje a magyar szót, a magyar zászlót, a magyar iskolát és templomot.

De ez a gránittömb, bár hét helyen meghasadt, mégis egyben maradt. És közepén, örök mementó gyanánt, ott lobog az élet lángja. Mert egy nemzetet meg lehet alázni, országát meg lehet csonkítani, el lehet venni szinte mindenét, de elpusztítani nem lehet. Ez Trianon legfontosabb üzenete a ma él? magyaroknak a századik évfordulón. „Megfogyva bár, de törve nem, / Él nemzet e hazán.”

Ideje hát megfordulnunk, és visszafelé olyan látvány tárul elénk, ami tovább fokozza az üzenet intenzitását azáltal, hogy a folyosó végén, szimbolikus sírkamránk nyitott kijáratában, ami el?tt nincs ott a k?, megpillantjuk az Országház épületét. Mögöttünk a pusztulásra ítélt, el?ttünk a csak azért is élni akaró ezeréves magyar állam szimbóluma. Most az emelkedésre kell koncentrálnunk, az egyre jobban kiteljesed? fényre. Ez feltámadás. A magyar nemzet, Magyarország feltámadása.

Ha így emlékezünk, nem számít, hogy kigúnyolnak bennünket. Az sem, hogy Románia csinnadrattás ünneppé nyilvánította megalázásunk napját, Ukrajna ejt?erny?söket telepít Ungvárra, Szlovákia tovább üldözi a kett?s állampolgárokat. El?bb-utóbb rá fognak jönni, ?k is abban érdekeltek, hogy a mi reményeink valóra váljanak, hogy velünk együtt ?k is sikeresebbek lehetnek, mint ellenünk. Azzal sem kell tör?dnünk, hogy hazai hülyéink egy kukkot nem értenek ebb?l az egészb?l, és csak azt szajkózzák, hogy gerjesztjük a nacionalista sérelempolitikát. Csak az számít, mindenki tudja, hogy soha nem felejtünk, és érezze, akinek ez fontos, hogy összetartozunk, hogy egyetlen magyar sincs egyedül. Mert egy vérb?l valók vagyunk.

Demecser, Törökszentmiklós, Kec?, Fels?szalók, Vadasd... Istenem, van-e még mindenütt magyar? El tud-e jönni egyszer mind ide, hogy átélje élet és halál, oktalan pusztítás és feltámadás, szétszórattatás és összetartozás egyidej?, megrendít? élményét? Össze tudja-e legalább a lelkünkben forrasztani az örök mementóként lobogó életláng azt, ami száz éve a gránitot is meghasítva eltörött? Er?s hittel, telve reménységgel természetesen igennel válaszol az ember. De csak akkor lesz így, ha kifelé menet mindenki felír néhányat a sosem látott települések közül, s elmegy oda hírét vinni a Nemzeti összetartozás emlékhelyének.

Gajdics Ottó - www.magyarnemzet.hu

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: <https://twitter.com/syracuse73>. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló

